

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 28 stycznia 2013 r. — Cartiera dell'Adda SpA, Cartiera di Cologno SpA przeciwko CEM Ambiente SpA

(Sprawa C-42/13)

(2013/C 101/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Cartiera dell'Adda SpA, Cartiera di Cologno SpA

Strona pozwana: CEM Ambiente SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia, w myśl której w przypadku, kiedy przedsiębiorstwo uczestniczące w postępowaniu przetargowym w swoim wniosku o dopuszczenie do udziału w przetargu nie oświadczyło, że w stosunku do jego dyrektora technicznego nie toczą się postępowania ani nie zostały wydane wyroki, o których mowa w art. 38 ust. 1 lit. b) i c) dekretu ustawodawczego nr 163/2006, instytucja zamawiająca ma obowiązek nakazać wykluczenie tego przedsiębiorstwa, nawet jeśli udowodniło ono w sposób wiarygodny, iż określenie „dyrektor techniczny” zostało użyte wyłącznie w wyniku zwykłego błędu faktycznego, jest niezgodna z prawem wspólnotowym?
- 2) Czy wykładnia, w myśl której w przypadku, kiedy przedsiębiorstwo uczestniczące w postępowaniu przetargowym przedstawiło odpowiedni i wiarygodny dowód, że w stosunku do osób, w odniesieniu do których wymagane są oświadczenia wskazane w art. 38 ust. 1 lit b) i c), nie toczą się postępowania ani nie zostały wydane wyroki tam przewidziane, instytucja zamawiająca ma obowiązek nakazać wykluczenie tego przedsiębiorstwa jako skutek nieprzebrzegania wymogów *lex specialis*, w oparciu o którą ogłoszony został przetarg, jest niezgodna z prawem wspólnotowym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 28 stycznia 2013 r. — Nordea Bank Danmark A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-48/13)

(2013/C 101/24)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nordea Bank Danmark A/S

Dруга strona postępowania: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

Czy art. 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE (dawniej art. 43 WE w związku z art. 48 WE) i art. 31 porozumienia o EOG w związku z jego art. 34 stoją na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które dopuszcza, aby spółka zlokalizowana w tym państwie odliczała na bieżąco straty wygenerowane przez stały zakład położony w innym państwie członkowskim, dokonywało pełnego ponownego doliczenia do podlegającego opodatkowaniu dochodu tej spółki wszystkich strat pochodzących ze stałego zakładu (w zakresie, w jakim nie zostały one rozliczone w odniesieniu do zysków z następujących lat), w razie gdy stały zakład przestaje istnieć w związku z okolicznością, że część jego działalności została przeniesiona na spółkę powiązaną w ramach grupy i będącą rezydentem w tym samym państwie członkowskim co stały zakład, i gdy należy założyć, że wszystkie możliwości uwzględnienia wspomnianych strat zostały wyczerpane?

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-55/13)

(2013/C 101/25)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 2 pkt 15, 16, 22, 34 i 35, art. 3 ust. 4 i 9, art. 6 ust.1- 3, art.7 ust.1 i 3; art. 9 oraz art. 14 i art. 17-23; art. 10 i 11; art. 16; art. 26 ust.2 lit.c) drugie zdanie i nast. oraz lit.d) trzecie i czwarte zdanie; art. 26 ust.3; art. 27 ust.2; art. 29; art. 31; art. 36; art. 42 ust.1-4; art. 43 ust.1, 4 i 8; art. 44 oraz Załącznika I pkt. 1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE (¹), i w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 54 ust. 1 teże dyrektywy;

— nałożenie na Rzeczpospolitą Polskę zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2009/73/WE o dziennej stawce w wysokości 88 819,20 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2009/73/CE upłynął w dniu 3 marca 2011.

(¹) Dz.U. L 211, s.94

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 21 listopada 2012 r. w sprawie T-338/11 Getty Images (US), Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 8 lutego 2013 r. przez Getty Images (US), Inc.

(Sprawa C-70/13 P)

(2013/C 101/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Getty Images (US), Inc. (przedstawiciel: P. Olson, advokat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej odwołanie wniesione przez Getty Images od decyzji eksperta OHIM z dnia 2 sierpnia 2010 r.;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi trzy zarzuty: i) naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹), ii) naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c); oraz iii) naruszenie zasady równego traktowania.

Na mocy art. 7 ust. 1 lit. b) znak towarowy nie może zostać zarejestrowany, jeśli jest pozbawiony „jakiegokolwiek odróżniającego charakteru”. Minimalny stopień charakteru odróżniającego wystarcza, by sprawić, że określone w tym artykule

podstawy odmowy rejestracji nie mają zastosowania. W niniejszym przypadku dwukrotne uznanie, że identyczny znak towarowy dla identycznych lub podobnych towarów lub usług posiada wymagany charakter odróżniający, rodzi bardzo silne domniemanie, iż PHOTOS.COM posiada konieczny minimalny stopień charakteru odróżniającego. Sama okoliczność, że każdy element rozważany oddzielnie jest pozbawiony charakteru odróżniającego, nie oznacza, iż ich kombinacja nie jest odróżniająca. Znak towarowy, jako kombinacja PHOTOS + COM, uzyskuje znaczenie niezależne od indywidualnych znaczeń jego elementów. W sposób wyraźny właściwy krąg odbiorców rozumie go jako handlową nazwę domeny. Nazwy domen są niepowtarzalne w odniesieniu do swojego charakteru. Jako taki PHOTOS.COM wskazuje konsumentowi na niepowtarzalne pochodzenie towarów i usług, które daje się odróżnić od innych źródeł towarów i usług o innej nazwie. W ten sposób spełnia cele znaku towarowego oraz określony w art. 7 ust. 1 lit. b) próg dotyczący charakteru odróżniającego.

Interes publiczny, który należy wziąć pod uwagę przy stosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b), polega na zbadaniu, czy znak towarowy może zagwarantować konsumentowi to, że towary lub usługi mają to samo pochodzenie, dając mu szansę bez jakiegokolwiek możliwości wprowadzania w błąd na odróżnienie usługi od innych, które mają inne pochodzenie. Bezsporne jest, że każda nazwa domeny jest niepowtarzalna i że nazwa domeny kończąca się na.com wskazuje na witrynę handlową. W pkt 22 zaskarżonej decyzji Sąd uznał, że element.com zostanie natychmiast uznany przez właściwy krąg odbiorców za odnoszący się do handlowej witryny internetowej. Sąd błędnie pominął okoliczność, że nazwa domeny funkcjonuje też po to, by umożliwić konsumentowi odróżnienie towarów lub usług zgłaszającego od konkurentów zgłaszającego. Interes publiczny w zakresie ochrony konsumenta zostaje osiągnięty i brak jest naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b).

Co się tyczy art. 7 ust. 1 lit. c) Sąd postanowił nie rozważać tej kwestii. Jednakże przepis ten nie jest naruszony, jako że interes publiczny leżący u podstaw tego przepisu ma na celu ochronę konkurentów wnoszącej odwołanie, a rejestracja nie ma wpływu na żadnych z tych konkurentów, gdyż jest to nazwa domeny należąca do wnoszącej odwołanie. Nie jest to także znak towarowy obiektywnie opisowy w stosunku do towarów lub usług.

Zasada równego traktowania wymaga, by OHIM był związany własnymi uprzednimi decyzjami przy rozpatrywaniu identycznych zgłoszeń znaków towarowych przy braku jakiegokolwiek wskazania, że wcześniejsze znaki towarowe zostały zarejestrowane błędnie. Zasada ta wymusza, aby sąd odrzucił wniosek OHIM, jakoby PHOTOS.COM nie kwalifikował się do rejestracji. Sąd twierdzi, że zasady te muszą być zrównoważone „poszanowaniem zasady legalności” i że zgłaszający znaki towarowe nie mogą opierać się na uprzednich decyzjach w celu uzyskania identycznej decyzji, gdyż uprzednia decyzja była „niezgodnym z prawem aktem dokonany na korzyść kogoś innego”; z tego względu Sąd uznał, że „takie badanie musi zostać przeprowadzone w każdym konkretnym przypadku” (pkt 69 zaskarżonego wyroku).